

som arbejder i de Erhverv, der maa konkurrere og derfor kun kan faa den Løn, som svarer til Værdien i det frie Marked, af de Produkter, de frembringer.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte ligeledes, at Landbruget med Hensyn til Storkonflikten ikke kunde være neutralt og ikke var neutralt, fordi det havde Interesser sammen med dem, som vilde holde Arbejdslønnen nede paa det lavest mulige. Selv om det nu var rigtigt — mine Udtalelser er jo Udtryk for, at jeg ikke mener det —, at Landbruget har Interesse i de lavest mulige Priser paa Arbejde, er det ikke noget Bevis for, at de var uneutrale, fordi de havde Interesser sammen med den ene af de Parter, der førte Kampen. Det uneutrale kommer jo ikke frem, fordi man har Sympati for eller Interesse sammen med en af de stridende Parter, det uneutrale kommer først frem, hvis man griber ind for at hjælpe den ene eller den anden Part til at vinde Sejrr. Derfor tror jeg, man kan hævde, at Landbruget i denne Storkonflikt ikke alene ønskede at være neutralt, men i Virkeligheden ogsaa var neutralt, idet det ikke kan siges, at Landbruget som saadant greb ind, for at den ene af Parterne kunde vinde Sejrr over den anden.

De Bemærkninger, jeg i øvrigt har at gøre, vedrører i det væsentlige vort finansielle Styre. Jeg vil tage Udgangspunktet for de Betragtninger, jeg i den Henseende ønsker at fremsætte, fra nogle Udtalelser af den Mand, som staar i Spidsen for vort finansielle Styre, nemlig den højtærede Finansminister. Jeg tør ikke love, at de Udtalelser, jeg vil fremkomme med, vil være baaret af den samme Beundring for Finansministerens Fortræffelighed som den, der saa øjensynligt lyser igennem den højtærede Finansministers Ord, næsten hver Gang han staar paa denne Plads. Jeg tror imidlertid ikke, at den højtærede Finansminister skal være ked af, om der nu og da fremkommer nogen Kritik. Jeg tror, at det tjener baade til at faa Sagen fremstillet, som den er, og egentlig ogsaa tjener den højtærede Finansminister personligt, selv om det maaske ikke er saa behageligt som at høre sin egen rosende Tale eller deres Tale, hvis Opgave det er at rose den høje Regering saa godt som for alt, hvad den end har gjort. Der er jo under denne Finanslovbehandling draget en Del Sammenligninger mellem det Finanstyre, vi nu har, og det, vi havde under den tidligere Regering, Venstreregeringen, og det forekommer mig, at denne Sammenligning i de allerfleste Tilfælde, i hvert Fald naar den

er foretaget fra det nuværende Regeringspartis Side, er draget paa et fuldkommen forkert Grundlag. Sammenligningen har i Regelen gaaet ud paa at vise, at i den Aarrække, da Venstres Regering havde Styret, skete der dette eller hint, da var Udgifterne store, da var Underskuddet stort, men under en anden Regering, og man haaber jo ogsaa under den nuværende, vilde det blive mindre. Det forekommer imidlertid mig, at naar man skal drage en Sammenligning, er det i og for sig ikke *Tiden*, man skal lægge til Grund, men derimod *det Arbejde*, som er gjort af de forskellige Regeringer for at naa et gunstigt Resultat. Der er jo ingen Tvivl om, at det Arbejde, som gøres af en Regering, har Virkninger langt ud over den Tid, da denne Regering sidder, og derfor er det, som sagt, ikke *Tiden*, der skal være det afgørende ved Sammenligningen, men det, man skal sammenligne, er Frugterne af det Arbejde, de forskellige Regeringer har udført.

Det ærede Medlem Hr. Rode var stærkt inde paa at lægge *Tiden* til Grund for Sammenligningen. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem selv vilde staa sig ved, at man sammenligner paa det Grundlag, at man f. Eks siger som saa: Under Ministeriet Berntsen fra 1910 til 1913 havde vi en rolig og god Tid her i Landet, da var der en jævn Udvikling i alle Forhold, Arbejdet holdtes i Ære, der var en vis Soliditet i alle Forhold, baade de økonomiske og ogsaa de moralske, for saa vidt man kan tale om Soliditet i disse, men da den radikale Regering kom til og i dens Regeringsperiode, da fik vi Verdenskrigen, da fik vi en Varemangel, der var yderst uheldig for Erhvervslivet her i Landet, da kom der en anden Aand ind i Befolkningen, idet Spekulationen kom i Højsædet og det jævne, solide Arbejde kom i Miskredit, saaledes at vi vel nu, da vi har dette Tidsrum noget paa Afstand, maa sige, at det i Virkeligheden baade i økonomisk og moralsk Henseende var en meget slet og daarlig Tid; det var en Pengerigelighedens Tid, men ikke en Tid, hvor man stræbte efter at skabe Værdier ved Arbejde; det var en Tid, da den, der skulde tjene Penge, som betød noget, ikke skulde slaa sin Lid til det solide, produktive Arbejde, men til spekulative Foretagender, Hvis man nu skulde sammenligne paa det Grundlag, vilde det altsaa være en yderst slet og uduelig Regering, vi havde den Gang, og selv om der er Folk, som mener saaledes, antager jeg dog ikke, at det ærede Medlem Hr. Rode er enig i denne Opfattelse. Derfor synes jeg for det første, at det er urigtigt at drage Sammenligninger paa et